Ч. 64. Неділя 2 цьвітня (20 марта) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поєдиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

По розвязаню парляменту. — Дума против Столипина. — Ворохобня в Альбанії.

Розвязане парляменту було сподіване. Вже по послїднім засїданю палати послів, на якім заповіджено, що про слїдуюче засїдане посли дістануть писемне повідомлене, в парляментарних кругах запанувала майже певність такої розвязки кризи. Ся певність збільшила ся, коли в понедїлок підчас засїданя буджетової комісиї сесию відрочено. Від тодї розвязане парляменту стало для всїх тільки питанєм часу. Передвчера рано деякі дневники доносили, що цїсар ще не рішив ся на розвязане парляменту, що має ще до себе покликати визначних полїтиків на авдиенцию, щоби почути їх думку, але всьо то показало ся тільки здогадами. На передвчерашній мінїстерскій радї рішено розвязати парлямент і вчерашна „Wiener Zeitung“ принесла вже цїсарский рескрипт про розвязане і статю, в якій правительство подає мотиви того свого кроку.

Тепер ті державні конечности, які мали бути ухвалені парляментом, будуть полагоджені на підставі §. 14-го. Вже нинї появить ся розпорядженє в справі провізоричного буджету і затягненє хвилевої позички. Провізоричний буджет установлений до кінця року. Що до позички на покрите войскових видатків, ухвалених делеґациями, правительство на підставі §. 14-го уповажнене до затягненя т. зв. „висячого довгу“, т. є. позички на біжучий рахунок, бо постійне обтяженє буджету без ухвали парляменту недопустиме.

Реченець нових виборів ще не установлений, але загально подають, що нові вибори розпічнуть ся коло 10 червня. Особливо заходять ся коло того правительственні партиї.

Коли вибори відбудуть ся в половинї червня, то нововибраний парлямент відбув би ще перед лїтними фериями коротку сесию.

Серед партий були вже наради про нові вибори, заки ще розвязано парлямент. І так християньско-социяльні Нїмцї і нїмецкий національний союз відбули спільну конференцию в справі виборчого компромісу против социяльної демократиї. З ческої національної ради вийшов проєкт виборчого компромісу між всїми ческими партиями на основі теперішного стану посїданя мандатів, однако той проєкт стрітив ся з опором аґрариів, радикалів і социяльних демократів.

Що-до польского Кола, то тут говорять про плян компромісу між консерватистами і людовцями, при чім число селяньских мандатів мало би бути зредуковане супротив теперішного.

В Петербурзї скрізь удержує ся переконанє, що розвязанє думи висить на волоску. Супротив опозицийного настрою октябристів Столипин хоче позбути ся III. думи, числячи, що при нових виборах дістануть більшість єго сторонники, т. є. правиця та націоналісти.

Як доносять до „Vossische Ztg.“, постановила також ґрупа центрум заінтерпелювати Столипина про нарушенє основних законів.

В Петербурзї панує непевність що-до дальшого укладу парляментарних відносин. Не знати, яка буде відповідь Столипина на інтерпеляциї. Почуває ся в думі струя, котра намагає ся покористатись постановою закона, яка уповажнює думу відкликати ся до цїсарского рішеня, коли залва мінїстра буде признана більшостию $^2/_3$ голосів за недостаточну.

Про становище октябристів нема доси певних вісток. Говорять в думі, що як би Столипин відповідав на внесені інтерпеляциї, то дума ухвалить єму votum недовіря і висловить своє невдоволенє правительством.

В північній Альбанії, в тій части краю, що граничить з Чорногорою, вибухла в послїдних днях між Альбанцями грізна ворохобня против турецкого правительства. Ворохобники

Бідний малий Ґастон.

З нїмецкого — Кароля Маріляйна.

Над вічно синим Ляк Леманом нема зими. Ми вже в середині грудня, але якось тяжко в то повірити. Все ще панують над нашим озером теплі, сумовиті днї, огріті лагідними промінями сонця і деколи нам видає ся, що то ще осінь. Але за тою осенею не прийде зима. Ми будемо сидїти нинї, завтра, за місяць на тій самій лавцї, в тім самім теплім огородї, а наші думки будуть тужно перелїтати далеко понад тужне озеро. Оно все таке саме, а час тут стоїть. Три рази денно перепливає туди в легко закриваючій мраці пароход. При єго наближеню кидають ся сейчас спочиваючі на прибережнім камінню меви з тонкими, пронизуючими криками у воздух і лїтають цїлими хмарами неспокійно довкола корабля, що перепливає в мертвій тишинї. Відтак біжить ще кілька шовково полискуючих филь і лагідно гублять ся на поверхни озера і задумчиво та поволи вибиває десь дзвін на вежи годину.

Майже нїколи не знимає ся вітер. Вершки кипарисів на близькім, малім, сірим муром обведенім кладовищи в Кляренс сторчать непорушні, чорні і задумчиві понад зелїзну браму, котрої заржавілу клямку рідко хто порушає. Тепле і ясне сонце присьвячує тим срібним дням і майже кождого рана можна найти в огородї пізно розцвилу рожу.

Ми мешкаємо в дуже тихім, білім домі, в огородї над озером. Поміж вічно зелені корчі веде дорога аж над берег, котрого камінне підмуроване омочить деколи якась зрадлива филя, але оно майже сейчас висихає і білїє ся в сьвітлї сонця. Колише ся тут човно на легко филюючій водї. Але ми не можемо єго відопняти, а впрочім то й не здалось би нї нащо, бо хтось забрав оба весла. А остаточно й заборонено виїздити на отверте озеро. Тут богато річий заборонених. Так приміром не сьмієш навіть подумати, аби вийти з огорода, а лїкар — ах очивидно наш лїкар! — дуже крививсь би, колиб кому з нас прийшло на гадку перейти білою і рівною дорогою в сонїшнім сьвітлї до малого кладовища, о якім я перше згадував....

Именно гадають, що то всьо для нас надто томляче. О, бо про нас дуже тут дбають. Уважають на кождий наш крок, бо — правду сказавши — всї люди в тім тихім білім домі в огородї над озером недужі. Одні випочивають тут по якійсь тяжкій недузї, другі може приготовлюють ся тут до неї. Але всї, що тут живуть, утомлені, а дім, в якім ми живемо, є санаториєю.

Може хто скаже, що то всьо трохи сумне... А до того завтра будемо обходити Різдво, отже нинї маємо таки сьвятий вечер. Тому певно там на горі в малім француским місточку дзвонили у всї дзвони. Дзвони дзвонили на стрічу Різдва, весело і певно, то лиш наша вина, що їх веселі і торжественні звуки видали ся нам сумними. Впрочім в тім хорошім і бездушнім краю люди мало що знають про Різдво. Вправдї є між иншими пенсионарями кількох Нїмцїв і они післали огородника до місточка, аби там купив яличку. Лиш з трудом роздобув він десь маленьке, карловате деревце, але зовсїм неможлива річ дістати для нашого деревця хоч би кілька тонких воскових сьвічок. Отже ми велимо собі дати з кухнї пачку грубих, твердих як камінє стеаринових сьвічок і тнемо їх столовим ножем на малі кусники. Стоїть величезного труду ті грубі, короткі кусники притвердити до тонких галузок деревця. Я вже тепер бачу, що то буде нужденне деревце, а той сьвятий вечер на чужинї настроїть нас ще більше сумно, як ми вже є.

Перед вечером сходжу ще раз з сальона до огороду. Малий Ґостон д'Отвіль прилучив ся до мене і ми наміряємо перейти ся по огородї понад берегом озера. Йдучи питаю єго, чи єго мама писала єму що нинї, на сьвятий вечер. Ґастон перечить, але має повну надію, бо листонос прийде нинї ще раз о пятій годинї по полудни. Мій малий Ґастон то осьмилїтний хлопець і тепер буде вже більше як рік, від коли він перебуває в тім нашім безнадійнім домі. Виглядає все тонкий і блїдий, єго пальці довгі і прозрачні і лежать непорушно мов хора птичка в моїй руцї. Я не в силї ті холодні хлопячі пальцї огріти, бо менї самому зимно, хоч на дворі зовсїм не є студено.

Вечером по пятій годинї сидимо відтак всї в сальонї довкола осьвіченого деревця. Найбільша часть з нас глядить мовчки мов в заклопотану на мигаючу полумінь сьвічок, а неодин волів би полишити ся на горі в своїй ко-

нападають на турецкі залоги і випирають їх та розоружують. На укріплене місточко Тузі коло Скутарі напали они перед кількома днями, здобули всї форти, а залогу по части поубивали по части розоружили. Турецке правительство затревожене тим рухом зарядило мобілїзацию значних войскових сил і висилає їх до північної Албанії кораблями. Провідником ворохобників є ославлений албаньский беґ Іза Болетінац, котрий цїле своє житє провів на на грабованю Сербів в північній Албанії, а коли минувшого року турецкі войска збурили его розбійничу оселю, він утїк до Чорногори і тепер станув на чолї ворохобників.

Новинки.

Львів, 1 цьвітня 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский виїхав онОгди в ночи в справах урядових на кілька днів до Відня.

— **Столітний ювилей.** Нинї минає якраз сто лїт від заснованя урядової „Gazet-и Lwowsk-ої“. Сто лїт у видавництві ґазети се подія не лиш рідка але й дуже великої ваги. Подумаймо собі лиш ті часи, коли ще не було не то зелїзниць і телеґрафів та телефонів, але навіть хоч би добре зорганізованих шляхів почтових, коли дуже важні вісти і розпорядженя треба було висилати специяльними посланцями — ґазета в тих часах була неоціненим скарбом всїляких вістий і інформаций, а для теперішних часів сталась одним із найважнїйших жерел історичних. Тає становище серед краєвої, специяльно серед польскої праси займає „Gazeta Lwowska“. Під редакциєю знаменитих сил, з котрих безперечно найвизначнїйше місце займає теперішний редактор, Вп. Радник Двору Адам Креховецкий, полїтик і лїтерат, повістеписатель і драматург — заняла „Gazeta Lwowska“ в краєвій журналїстицї можна сказати найперше місце, а вплив еї і значінє сягають далеко навіть поза границї краю тим більше, що за теперішної редакциї концентрують ся около неї найвизначнїйші польскі лїтературні сили. Тому й понятно, що нинїшний день, день столїтного ювилею, став ся великим торжеством для всїх, що безпосередно звязані з сим видавництвом. Всї члени редакциї Gazety Lwowsk-oї, члени адмінїстрациї, експедициї і директори друкарні, в котрій від многих лїт друкує ся „Gazeta Lwowska“, зібрали ся сегодня в гарно цьвітами украшенім бюрі редакцийнім і складали ґратуляциї редактор ви Вп. Радникови Двору п. Креховецкому, котрого судьба вяже тісно майже вже трийцять лїт з сею газетою. Між ґратулянтами явив ся також і бувший співредактор „Gazety Lwowsk-oї“ з років від 1860—1870 старенький п. Новіньский. На гарну, від серця плиучу промову члена редакциї п. М. Ролле, відповів Вп. Радник Двора Креховецкий рівнож сердечною подякою і так вступила „Gazeta Lwowska“ з сею хвилею в нове, друге столїтє.

— **З американьских кольоній.** Преосьв. еп. Ортиньский набув для нашої гр. кат. Церкви прекрасну землю в Вірджінії над сплавною рікою недалеко від Балтімор, де стане дім для С. С. Василиянок, руські школи як нижча себто у вас видїлова і промислова і дім для немічних сьвященників. Рівнож буде там мала семінария. — В Філядельфії набула наша Церков прекрасні будинки на сирітский дім, де буде містити ся також і новіциат СС. Василиянок, що будуть провадити руский дім для сиріт.

— **Оречене лікарів** в справі Левицкого убийника бл. п. Оґіньскої. Судові знатоки др. Кольберґер і др. Крушиньский видали що до умового стану убийника бл. п. Оґіньскої-Шендеровичевої обширне оречене обнимаюче 960 сторін, в котрім на основі актів і власних вiзнань обжалованого подають опис его житя і кінчать рішучим твердженєм, що Казимир Левицкий єсть зовсїм нормальним і що виключене єсть всяке підозрінє умової хороби; орекли однак, що Левицкий єсть одиницею зменшеної одвічальности моральної в напрямі надужить сексуальних. В виду того против Левицкого буде виготовлений акт обжалованя.

— **Рабунки і убийства.** З Черновець доносять, що там в самім середмістю знайдено у власнім помешканю убиту 64-лїтну вдовицю Іванну Віллерову. Она мала кілька тисячів корон і ті їй хтось зрабував. — З Кракова знов доносять про таку подію: Дня 27 марта вертав вечірним поїздом з Америки до рідного краю селянин із східної Галичини Михайло Бачиньский. На дорозі до Тржебінї присїли ся до него два порядно убрані панки. В Тржебінї висїли они разом з ним, а що Бачиньский не знав сеї місцевости, то они обіцяли завезти его на той дворець, з котрого мають їхати до Кракова. Вивівши его за місто напали они на него, побили тяжко і покалїчили, а забравши гроші, які він мав при собі, повтїкали. Бачиньского аж на другий день знайшли лежачого без памяти і відставили до шпиталю в Кракові.

— **Страшні пожежі в Самбірщині.** В четвер вибух огонь в двох селах Самбірщини і наробив страшенної шкоди. Перший огонь вибух в селї Дублянах, положених о яких кільканайцять кільометрів від Самбора. Що було причиною огню, доси ще не знати. Огонь вибух около 3 год., а що в селї нема анї сторожі пожарної анї приладів до гашеня, то й о ратунку не було бесїди. Аж около 4 години заалярмована самбірска сторожа виїхала з одною сикавкою на поміч. О ратованю горіючих домів не було вже й бесїди, а сторожі пожарній удало ся лиш огонь зльокалїзувати і бодай недопустити до ще більшої катастрофи. Згоріло около 400 будинків, а шкоду обчисляють на звиш пів міліона корон.

Того самого дня але вечером около 10 год. вибух огонь. І в сїм селї не було анї кому анї чим гасити. На ратунок поспішили із Самбора деякі участники курсу пожарничого, який там якраз відбував ся. Коли приїхали до села, огонь обняв вже був 14 загород і згоріло яких 20 будинків.

— **Дуже хорий.** Брониcлав Хелпіньский, помічник канальників, упив ся і зголосив ся на стацию ратункову та заявив там лікареви, що він дуже хорий. А хибаж нї? Затроїв ся прецїнь алькоголем. Лікар оглянув тяжко недужого і переконав ся, що ему більше нїчого не бракує, лиш що він пяний. Дуже хорий не хотів однак нїяк уступити ся і жадав конче лїку. Не було иншої ради, лиш треба було відослати его до шпиталю для того рода недужих, до поліцийної лїчницї під ключем, щоби там видужав ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **З „Народної Гостинниці“.** Хто з провінциї приїздає до Львова, той знає, що єсть і яке значінє має „Народна Гостинниця“ — і дай Боже, щоби таких гостинниць було як найбільше, бодай одна в кождім містї — але ширша публика мало що знає про неї, тож нехай

мнаті і неспостережено тихо заплакати за далекою засипаною снїгом краïною, в котрій говорять по нїмецки і де нинї у всїх вікнах видко веселе сьвітло на дверцях, а о півночи задзвонять всї дзвони на службу Божу.

Але таких гадок нїхто добровільно не зраджує і так сидимо, попиваємо наш блїдий чай і розмовляємо тихо о річах, котрі так від нас далеко і так байдужні нїх всьо, що нас окружає. Відтак професор Дїфур, славний Дїфур, що є нашим лїкарем і приводить доктора Віто, свого японьского асистента, що нинї затягнув довгий чорний сурдут і дуже сьмішно в нїм виглядає, нагадує очицї всунені до футералу. На незвичайний для него вид осьвіченого деревця поводить ся впрочім малий Азият так поважно і торжественно як нїмецкий кандидат при докторскім іспитї. Відтак оповідає своєю трохи дивною француэщиною про свою далеку хорошу вітчину. Видає ся нам всїм трохи сьмішно і майже нїяково, що той малий, бездоганно одїтий пан з жовтавим птичим лицем і двома округлими як куля, скляними і блискучими чорними очима має походити з краю, про котрого кільчасті вершки гір, чайні долини і пестрі паперові доми так богато розповідає. Але ми не роздумуємо більше над тим, лиш прислухуємо ся мочки хрипкому голосови японьского лїкаря.

Сьвічки на нашім деревци починають догарати. Говорить ся менше і тихійше. Декто розглядає пачки, прислані з вітчини, які листонос приніс перед годиною, а декто читає листи, довгі дрібним письмом записані листи — а доктор Дїфур приглядає ся від часу до часу крадькома одному або другому з нас. Відтак догарає до кінця один з кусників сьвічки і гасне, а у воздусї почуває ся приємний запах спалених шпильок ялини. Мала, хора на груди голляндска дївчина співає при фортепяні тихим, слабим голосом якусь француску різдвяну пісоньку.

Нараз Ґастон, що цїлий вечер сидїв тихо і чемно побіч мене, вибухає плачем. Не плаче, як те деколи робить тим тихим лиш внутрішним хлипанєм, що потрясає цїлим его слабоньким хлопячим тїлом. Він плаче як маленька дитина замкнена в темній комнатї. Плаче так голосно і на нїчо не звважаючи, як може забутий пес, що жде серед студени і дощу перед замкненими дверми дому. Его сухий, уриваний і сердечний плач вистрашує нас всїх з нашої нїмої і прикрої мовчаливости. Великі сльози котять ся з его темних безпомічно отвертях дитинячих очий по худих лицях і коли я похиляю ся над ним і стараю ся его потїшити, ховає він свою чорноволосу малу головку на моїй груди, обіймає мене судорожно своїми тонкими раменами і плаче, плаче так сердечно, як лиш дїти уміють плакати — немов би хотів цїлий наш повний муки безнадїйно малий сьвіт утопити тут в своїх пливучих сльозах.

Професор стоїть мовчки побіч него і лиш гладить деколи для успокоєня плечі хлопця. А там коло стола, де стоїть забуте вже тепер всїми деревце, каже стара, напів спаралїзована ґрафиня Монкальєрі, гладячи сухою рукою свою шовкову сукню, до своєї сусїдки:

— Мій Боже! Чого хочете, моя люба! Ґастон плаче лиш тому, бо его мама нїчого не написала до него на сьвята.

Але хлопець хлипає вже тихійше при моїй груди, може вже напів потїшений, як то лиш у дїтий лучає ся.

Ми всї знаємо его хорошу елеґантну маму. Пані д'Отвіль є тепер в Ніцци, або в Петербурзї, або в Римі, хто то знає. То славна співачка чи артистка, що все кудись їздить по сьвітї, де би еї саме в даній хвили нїхто не сподївав ся. Она має бути розпещеною, славленою артисткою і цїлий сьвіт, очивидно еї сьвіт, лежить коло еї ніг, а она імовірно лиш нудить ся. Очивидно она дуже добра, мягкого серця дама і коли в Римі, Неаполи або в Льондонї тисне ся до еї повозу, яка бідно одїта, блїда і нуждена жебрачка, то певно що она глубоко зворушена і тронута тою людскою нуждою. І она без сумніву незвичайно засумовалась би, колиб їй хто тепер нагадав, що серед сьвітових утїх і розривок забула на свого малого, вузкоплечого, не здорового і ще не хорошого хлопця Ґастона — котрий своїми тонкими, безпомічними дитинячими рученятами обіймає мене і в холодній білій сали санаториї так ґірко плаче, длятого що его мама нїчого не написала ему на сьвята.

* * *

За пів години стою з ним коло вікна моєї комнати. Я хотів би сказати: „Ґастон, завтра принесе тобі листонос лист від мами“. Але я мовчу і ми оба нїмо споглядаємо на озеро, котро малі, лепкі филї з шепотом ударяють о камінне підмуроване берега. Високо на небі, серед пересуваючих ся хмар стоїть місяць, а мигаюче сьвітло безчисленних звізд полудневого неба глядить на мовчаливий огород за котрим стоять чорні і непорушні кипариси на кладовищи.

О тій самій годині дзвонять в Нїмеччинї тисячі дзвонів, взиваючи вірних до церков.

довідає ся дещо бодай з послідних загальних зборів сеї важної інституциї народної. Ледви чотири роки тому, як „Народна Гостиниця“ отворила свій власний дім і розпочала виконувати свою задачу, але з року на рік кріпшає она і розвиває ся щораз гарнійше. Послідні загальні збори сеї інституциї відбули ся дня 16 марта. По відчитаню протоколу, котрий принято до відомости, здала дирекция звіт з білянсу за минулий рік, а з него показує ся, що товариство поступило в тім році значно наперед. Приступило до него 12 нових членів з 22 декльярованими удїлами. Давні члени вплатили титулом удїлів 2.333 К 72 сот., так, що стан удїлів підніс ся о квоту 2.763 К 72 с. і виносить 26.774 К 60 с. (в 1905 — 9000 К). На одного члена припадає $2^1/_2$ удїлів т. є. по 50 К 51 с. Резервовий фонд зріс о квоту 407 К 57 с. і виносить 3.761 К 21 с. (в 1906 — 1.129 К). Щадничих книжочок було 208 на загальну квоту 128.127 К 85 с. і зросли в минулім році о 26.314 К 52 с. (в р. 1905 — 37.400 К). Пересічно припадає на одну кнужочку 860 52 с. Стопа процентова 5. Протягом 1910 р. заїхало до „Народної Гостинниці“ 5.298 гостий, що заплатили за свій побут 30.674 К 28 с., з чого по потрученю власних видатків лишило ся чистого зиску 6.788 К 86 с. В 1910 р. сплачено векслів на 33.000 К, так що стан їх з кінцем минулого року виносив 27.000 К. Через сплачене двох банкових рат гіпотечний довг зменшив ся о 1.096 К 90 с. Каварню і реставрацию винаймлено ще на два роки за річним чиншом 17.000 К, котрий впливає правильно до каси товариства. Всї партерові склепи були винаймлені і дали чиншу 9.378 К 50 с. (в р. 1907 — 9.438 К). Льокациї виносять 32.242 К 57 с., отже зросли за минулий рік о суму 7.925 К 06 с. (7.075 К — в 1905 р.) З інвентарів готелевого, реставрацийного і центрального, з винди і інсталяциї електрики вписано квоту 6.010 К, за уладжене квоту 4.700 К, з дому 3.180 К, а новий інвентар і консервацию дому покрито з біжучих видатків. Взагалї всї позициї доходів побільшили ся а видатки зменшають ся.

Згідно з бажанями висловленими на загальних зборах, управа товариства робила серіозні заходи около розширеня своїх інтересів. Теперішний готель показав ся тїсним, отже являє ся потреба набути реальність себто філїю товариства. Рівночасно роблено заходи около отвореня готелевого підприємства в деяких купелевих місцевинах. Покищо висліди сих заходів є підприємство в Трускавци. Товариство заключило ще в осени 1909 р. з п. Гутою умову, якою внаредцувало від него віллю „Ольгу“. Вілля складає ся з 22 умебльованих комнат. Що правда інтерес в Трускавци в минулорічнім сезоні не дописав, бо замкнено его зі стратою 362 К 75 сот. Стало ся не з вини управи, а по поводу частих дощів як також з вини нашої публики, котра не попирала як слід свого товариства. Однак признане гостий для управи сего товариства стало заохотою відновити умову з п. Гутою на дальші два роки і товариство має надію, що руска публика попре більше власну інституцию.

В 1910 р. маґістрат підвисшив чиншовий податок о 800 К і то навіть в зад, бо також за 1909 рік. Проти сего підвисшення податку товариство внесло відклик.

Голоси компетентних чинників про „Народну Гостинницю“ лише похвальні. В часописи „Економіст“ появила ся в числах 4. і 5. з м. р. істория сего товариства. Инша економічна часопись, „Самопоміч“ в ч. 5. з м. р. пише: „За вісїм років істнованя товариства „Народна Гостинниця“ з малих початків розвинуло ся в поважну інституцию та поклало початки для руского готелевого промислу“. Так само признаня знаходимо в звіті з розвою укр. союзних стоваришень заробкових і господарских та в статистицї за 1909 рік. Зазначено там, що „Народна Гостиниця“ розвиває ся правильно, ведена солїдно і господарно, стан інтересів вповнї вдоволяючий.

Як бачимо, товариство стануло на кріпких основах і лише від руского загалу зависить, чи дальший розвиток „Народної Гостинниці“ піде скорше, чим дотеперішною черепашиною ходою. Русини рішучо повинні вірвати з дотеперішною байдужностию супроти сего товариства і численно удїлами та щадничими вкладками дати ему більшу ніж доси змогу сповняти свою задачу. Найліпшу забезпеку для льокаций дає дім товариства, за який дають тепер 6 0.000 К разом з інвентарями. Наколи би товариство продало, осягнуло би 220.000 К зарібку.

Загальні збори ухвалили вкінци розділити зиск в той спосіб, що від повних удїлів має ся виплатити дивиденда 6% а останок перенести до резервового фонду. До ради надзираючої вибрано пп. Романа Залозецкого і Василя Нагірного, а до контрольної комісиї пп.: Костя Панькївского, Василя Угрина і Сидора Винникова. Марку презенцийну для членів надзираючої ради ухвалено 6 К.

Телеґрами.

Відень 1 цьвітня. Бар. Бінерт занедужав внаслідок сильної перестуди.

Петербург 1 цьвітня. Член ради державної Ґончаров постановив подати ся до димісиї, мотивуючи свій крок зміною традициї ради державної: нині вимагає ся від членів голосованя по приказу а не після переконаня і по совісти. „Рєч“ доносить, що президент ради державної одержав пять подань о димісию від членів ради державної.

Петербург 1 цьвітня. Синод поручив епископови саратівскому, Гермоґенови, щоби за посередництвом окремого посланника духовного спонукав видалене монаха Геліодора з монастиря в Сарицині і видане его в руки сьвітских властий. Власти ті умістять Гелїодора в Новоселю (ґуб. Тула) в тамошнім монастири.

Петербург 1 цьвітня. Рада міністрів ухвалила внести в Думі наглюче предложене в справі тимчасового зниженя мита на заграничне зелїзо.

Кандерштеґ (Швайцария) 1 цьвітня. Вчерашної ночи пробито тут тунель через гору Лєч. Роботи около тунелю розпочали ся 15. жовтня 1906 р. Довгота тунелю виносить 159 кільометрів.

Куфштайн 1 цьвітня. Поет Мартин Ґрайф помер нині о пів до 9 год. рано.

Цїна збіжа У Львові.

дня 31-го марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11 80	до	11·20
Жито	7·—	„	7 20
Овес	8 30	„	8·50
Ячмінь пашний	8·—	„	8·30
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	8·50	„	12·—
Вика	9·50	„	10·—
Бобик	8·—	„	8·30
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	85·—	„	105·—
Конюшина шведска	65·—	„	70·—
Тимотка	45·—	„	50·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·13*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·13, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·23, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.